

RaeAnne Thayne

Een
fantastisch
uitzicht

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2013 RaeAnne Thayne
Oorspronkelijke titel: *Currant Creek Valley*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2015 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © FinePic, München
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0726 7
ISBN 978 94 027 6226 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie maart 2021

Originele uitgave verschenen bij HQN® Books, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Alexandra McKnight opende de deur van haar droomrestaurant-in-uitvoering en hield haar adem in.

Ze was er nu al weg van en wilde graag dat haar beste vriendinnen door de zaagbokken en steigers en onafgewerkte muren en vloeren heen keken en zagen hoe fantastisch het zou worden.

De leden van haar boekenclub dromden naar binnen, een tikje buiten adem van de klim omhoog over Main Street vanaf de boekwinkel van haar zus Maura in het centrum van Hope's Crossing. Ze hadden in elk geval een mooie aprildag voor het wandelingetje, zonnig en aangenaam met slechts een paar donzige schapenwolkes aan de hemel.

Claire McKnight, Alex' beste vriendin en inmiddels schoonzus, was als eerste binnen. Ze liep langs de nieuwe tweezijdige open haard van riviersteen, die de toekomstige receptieruimte scheidde van de eetzaal op de begane grond, en draaide in de rondte om de afgebikte bakstenen muren in zich op te nemen, de originele houten vloer en de brandweerpaal vanaf de eetzaal op de eerste verdieping, waar zich vroeger de slaapvertrekken

van de oude brandweerkazerne bevonden, in de tijd dat Hope's Crossing nog een ruig en roerig mijnstadje was.

'Wat een te gekke ruimte,' riep Claire uit. 'Ik geef toe dat ik er een hard hoofd in had toen je me vertelde dat Brodie en Jack dit plan aan het bekokstoven waren. Ik bedoel, dit oude gebouw was al eeuwen een doorn in het oog. Ik vond dat ze het jaren geleden al met de grond gelijk hadden moeten maken. Maar nu het opgeknapt wordt, zie ik ineens allerlei mogelijkheden.'

'Ja, toch?' Stralend keek Alex naar Claire en haar andere vriendinnen en familieleden die naast hen stonden.

'In één woord geniaal om de deuren voor de brandweerwagen te vervangen door die grote glazen schuifpui,' riep Charlotte Caine, haar knappe gezicht oplichtend van enthousiasme. 'Wat een ongelooflijk uitzicht op Woodrose Mountain en het centrum. Je kunt hier vandaan alles zien.'

'Weet ik. En in de zomer kunnen we de pui openschuiven en er een grote buitenruimte van maken.'

'O, lieve schat. Dit is super!' riep haar moeder uit. Mary Ella kneep in haar hand en Alex was zo blij dat ze hen mee had genomen naar het restaurant voor een snelle rondleiding en een geïmproviseerde picknick om het Bites-gedeelte van hun naam Books and Bites eer aan te doen.

'Brodie is lyrisch over Brazen.' Evie Thorne streek een

lok lang blond haar achter haar oor. ‘Zo enthousiast over een project heb ik hem in tijden niet meegemaakt.’

‘Jack heeft echt fantastisch werk geleverd met het ontwerp,’ zei Mary Ella, om zich heen kijkend.

‘Uiteraard. We hebben het hier wel over Jackson Lange.’ De vrouw van de man in kwestie glimlachte glunderend, iets wat Alex had verwacht nooit meer te zullen zien op het gezicht van haar oudere zus na de verschrikkelijke periode twee jaar geleden. Ze was Jack zoveel dank verschuldigd. De briljante bouwkundige creativiteit die hij in het ontwerp van dit pand had gestoken, was nog het minste waarvoor ze hem dankbaar was.

Ze glimlachte naar dit groepje vrouwen van wie ze zo zielsveel hield. ‘Ik ben echt een mazzelkont dat ik zussen en vriendinnen heb die niet alleen zelf briljant en getalenteerd zijn, maar ook de klasse hebben om met een goede partij te trouwen... zodat ik dat niet hoeft te doen.’

Zoals ze eigenlijk wel had verwacht, riepen haar woorden een lach op bij bijna iedereen, behalve bij haar moeder. De bezorgde schittering in haar moeders ogen achter het trendy brilletje ontging Alex niet. Ze negeerde het, zoals gewoonlijk. Ze vertikte het om zich druk te maken om haar moeders zorgen. Niet nu ze zo opgelucht was over hun enthousiaste reacties op het restaurant, zelfs in deze embryonale fase.

‘Bedankt dat jullie vandaag helemaal naar boven zijn

komen lopen voor de lunch. Als beloning mogen jullie hier bij Brazen als eersten van een maaltijd genieten, of wat er voor doorgaat. Ik heb een picknick voor ons ingepakt. Dat leek me wel toepasselijk, gezien de befaamde picknick in het boek van de maand.'

'Ik vind nog steeds dat we *Pride and Prejudice* hadden moeten kiezen in plaats van *Emma*. Mr. Darcy is als hoofdpersoon veel sexier dan Mr. Knightley,' merkte Brodies moeder, Katherine, op met een onmiskenbare glinstering in haar ogen.

'We hebben *P and P* twee jaar geleden al gelezen, weet je nog?' hielp Mary Ella haar herinneren. 'Toen had Alex die heerlijke gebonden soep en trifles gemaakt.'

'Ik hoop niet dat je duivenpastaïtjes en koud lamsvlees in die mand hebt zitten die je helemaal mee omhoog hebt gesjouwd,' zei Alex' oudste zus, Angie.

'Hoe weet je in vredesnaam nog wat ze aten tijdens de picknick in *Emma*?' vroeg Charlotte.

Angie grijnsde. 'Bij mij draait alles om eten. Dat zou je onderhand wel eens moeten weten.'

'Geen duif of lamsvlees. Gewoon saaie koude kip, aardappelsalade en fruit. Maar ik heb wel pastaïtjes. En andere dingen.' Ze klapte de grote rieten mand open, haalde de deken eruit en spreidde die uit op de houten vloer. 'Sorry dat we nog geen tafels en stoelen hebben. Ze zijn besteld, maar het duurt nog een paar weken voordat

ze afgeleverd worden. Als je liever niet op de grond zit, kun je op de trap gaan zitten. Katherine, mam, Ruth, jullie drieën kunnen op de rand van de haard zitten.'

'Prima,' zei Katherine Thorne.

Alex zette de schalen in het midden van de deken neer, en de volgende paar minuten was de hele boekenclub druk bezig borden vol te scheppen.

Dit was een krankzinnig idee om hen hiermee naartoe te nemen voor een picknick. Het was voor iedereen een stuk comfortabeler geweest om beneden te eten in Dog-Eared Books & Brew, Maura's winkel, maar Alex had hun dolgraag de vorderingen willen laten zien.

'Je zult wel enorm uitkijken naar de opening van het restaurant,' zei Julie Hamilton, een van hun nieuwere leden, met een mond vol kipsandwich.

'Ik kan niet wachten,' zei Alex, hoewel ze er niet aan toevoegde dat ze diep vanbinnen ook bibberde van angst, als ze eraan toegaf. Haar eigen restaurant runnen was iets waarvan ze had gedroomd sinds haar besluit de koksopleiding te volgen. Nu de openingsdatum naderbij kwam en de droom hard op weg was om werkelijkheid te worden, streed faalangst met haar hoopvolle verwachtingen, de angst dat ze niet de noodzakelijke capaciteiten en creativiteit bezat om Brazen te laten schitteren te midden van het drukbezochte horecawereldje in Hope's Crossing.

‘Voor zover ik kan zien, ontbreekt er maar één klein detail,’ zei Angie.

‘Wat dan?’ vroeg Mary Ella.

Opnieuw keek haar zus de open ruimte rond. ‘Misschien mis ik iets, maar, eh... waar is de keuken?’

‘O, mijn hemel, je hebt gelijk,’ riep Janie uit. ‘Er is geen keuken!’

‘Waar is die briljante architect van een echtgenoot nu?’ plaagde Katherine Maura. ‘Hij heeft het belangrijkste onderdeel over het hoofd gezien.’

‘Ja, ja,’ zei Alex, hoewel de zenuwen haar door de keel gierden. Ze had een keuken nodig! ‘Die komt er aan. Nog drie weken, volgens Brodie. De aannemer die tot dusver het grootste deel van de renovatie heeft gedaan, had plotseling een ernstig zieke in zijn familie, dus moest Brodie iemand anders inhuren om het af te maken.’

‘Sam Delgado,’ zei Evie. ‘Hij heeft al vaker met Brodie samengewerkt aan projecten in de buurt van Denver. Ik heb hem een paar keer ontmoet. Hartstikke aardige vent.’

‘Het kan me niet schelen hoe aardig hij is. Zolang hij zich maar uit de naad werkt om de keuken af te krijgen, zodat ik voorraden kan gaan inslaan en we een openingsdatum kunnen prikken.’

Die onzekerheid was maar een van de zorgen die haar ’s nachts wakker hielden. Na jarenlang souschef te zijn

geweest in andermans keuken, had ze nu eindelijk de kans om zichzelf te bewijzen. Als eigenaar en projectontwikkelaar van het restaurant gaf Brodie haar die kans, en die mocht ze niet verknallen.

Ze zou het heus wel redden, stelde ze zichzelf voor de zoveelste keer gerust. Ze was een harde werker en getalenteerd en had jaren ervaring onder haar witte koksmuts. Meer had ze toch niet nodig?

‘Ik las ooit ergens dat negen van de tien nieuwe restaurants in het eerste jaar de deuren al sluiten,’ zei Ruth Tatum, die haar mondhoeken afveegde met een servetje.

‘Mam.’ Claire trok een grimas.

‘Wat? Het is echt zo.’

Alex was Ruths tactloze opmerkingen wel gewend, aangezien ze praktisch was opgegroeid met Claire, maar de woorden, en het pessimisme erachter, staken toch. ‘Dat is trouwens een fabeltje,’ weerlegde ze snel. ‘Het werkelijke aantal is ongeveer één op de vier in het eerste jaar. En drie op de vijf na ongeveer drie jaar.’

Alweer zoiets wat haar ’s nachts wakker hield. Hoe moest ze iedereen die in haar geloofde onder ogen komen, als ze van Brazen geen succes wist te maken?

‘Dit wordt een van de restaurants die het wel redt,’ verklaarde Mary Ella loyaal. ‘Vooropgesteld dat je inderdaad een keuken krijgt en niet alles hoeft klaar te maken op een barbecue in de achtertuin.’

Alex zuchtte. ‘Voorlopig moeten jullie je fantasie even gebruiken als het om de keuken gaat. Geloof me, als ik zeg dat die fantastisch wordt. Ik heb de tekeningen doorgenomen met Jack en Brodie. Jullie hebben allemaal Brodies andere restaurant in het centrum gezien. Je snapt natuurlijk wel dat dit wordt voorzien van de modernste snufjes.’

‘Wanneer kunnen we hier echt komen eten?’ vroeg Maura.

‘Je eet hier nu,’ kaatste ze terug. ‘Een bijzonder smakelijke spinaziesalade, al zeg ik het zelf.’

Haar zus trok een gezicht. ‘Dat bedoelde ik niet, Alexandra. Voor wanneer staat de opening van Brazen gepland?’

Stug negeerde ze de kriebels in haar maag. ‘Eind mei, maar vóór het weekend van Memorial Day. We wilden een paar weken hebben om eventuele kinderziekten eruit te krijgen voordat het toeristenseizoen aanbreekt.’

‘Dan heb je niet veel tijd over, als de aannemer nog drie weken nodig heeft om de keuken af te maken,’ hield Ruth haar voor, behulpzaam als altijd.

‘Ja, dat weet ik. Als het goed is, komt hij dit weekend deze kant uit. Het kan mij niet snel genoeg zijn.’

‘Dan is hij er ook,’ verzekerde Evie haar. ‘En ik gaander je dat hij geweldig werk zal leveren.’

Ze kon nog steeds niet geloven dat het allerbelangrijkste element van haar nieuwe restaurant niet af was. Wat haar betrof, had de vorige aannemer in de keuken moeten beginnen en daarna de rest aanpakken.

‘Maak je geen zorgen. Het wordt allemaal tiptop,’ stelde Claire haar gerust. ‘Iedereen weet wat een wereldkok je bent. Je hebt straks een rij mensen van hier tot Silver Creek Canyon voor de deur staan, wachtend om jouw gerechten te proeven.’

Ze was diep geroerd door Claires rotsvaste vertrouwen, maar ze moest het met meer dan een korreltje zout nemen. Claire zou nog liever haar tong afbijten dan iets zeggen wat zelfs maar zou kunnen worden opgevat als een kritische noot op Alex’ paradepaardje.

‘Bedankt, mop.’

Tot haar opluchting dreef het gesprek af van het restaurant en kwam op de reden dat ze bij elkaar waren, het boek dat ze die maand hadden gelezen. Ze bespraken de tot mislukken gedoemde relaties in het boek, Emma’s sterke en soms onaardige persoonlijkheid, hoezeer ze verschilde van de meeste vrouwelijke hoofdpersonen van Austen.

Tegen de tijd dat de levendige discussie doodbloedde en het gesprek op de plaatselijke roddels kwam, waren de meeste boekenclubleden aan het toetje begonnen.

‘Charlotte, hoe is het met je broer?’ vroeg Mary Ella

tijdens een zeldzame korte stilte.

Charlotte legde het suikervrije koekje neer dat Alex speciaal voor haar had gebakken. Elke keer dat ze een maaltijd klaarmaakte voor de boekenclub, probeerde ze er rekening mee te houden dat de snoepwinkeleigenaresse zich uitermate bewust was van elke hap die ze nam nadat ze het afgelopen jaar bijna vijfendertig kilo was afgevallen.

‘Hij mag eindelijk naar huis.’

‘O, dat had ik nog niet gehoord!’ riep Katherine uit. ‘Wat een geweldig nieuws.’

Aan Charlottes gezicht te zien, was ze het daar niet volledig mee eens, maar ze produceerde een geforceerd overkomend lachje. ‘Een paar maanden geleden is hij officieel ontslagen uit het Walter Reed, maar hij bleef daar in de buurt voor zijn revalidatie. Mijn vader zal blij zijn als hij weer thuis is.’

Tot Alex’ binnenpret leek Katherine een tikje opgewonden bij het noemen van Dermot Caine, de eigenaar van het Center of Hope Cafe. Die twee hadden een oogje op elkaar, maar tot nu toe had geen van beiden de eerste stap gezet.

Dermot zou zijn zoon ongetwijfeld goed te eten geven, maar toch prentte Alex in haar hoofd Dylan Caine op haar persoonlijke bezorglijstje te zetten. Het café serveerde ouderwets goede, stevige maaltijden, maar een

oorlogsheld als Dylan verdiende zo nu en dan een gerecht voor de fijnproever.

‘We moeten een barbecue of zo voor hem organiseren,’ opperde Mary Ella.

Charlotte schudde snel haar hoofd. ‘Dat zou hij vreselijk vinden. Hij is heel... anders dan de Dylan die jullie je waarschijnlijk allemaal herinneren. Hij zal amper een woord tegen ons zeggen.’

Charlotte kwam uit een even groot gezin als Alex, alleen was zij het enige meisje in een huis vol jongens, terwijl Alex vier zussen en maar één broer had, Claires echtgenoot, Riley.

‘Ik moet maar weer eens terug naar de boekwinkel,’ zei Maura. ‘Jack heeft Henry vanmiddag meegenomen naar kantoor en die zal intussen wel aan een dutje toe zijn.’

‘Wie? Jack of Henry?’ vroeg Mary Ella.

‘Allebei. Zeker weten.’

Maura’s geadopteerde zoontje was zo ongeveer het schattigste tien maanden oude kindje dat Alex kende, maar hij begon nu al een boefje te worden.

‘Ik moet er ook vandoor,’ zei Claire. ‘We hebben Hannah de leiding gegeven over String Fever zolang wij weg waren. Ze is zo’n softie dat ze zomaar eens de helft van mijn winkelvoorraad kan weggeven.’

Alex moest een grijns onderdrukken om de ironie

dat Claire iemand anders als softie bestempelde, terwijl ze zelf bekendstond om haar onwaarschijnlijke gulheid.

‘Ik vind je pand echt het einde, Alex,’ zei ze.

‘Idem dito,’ zei Maura, die haar een zoen op haar wang gaf. Alex kon bijna wel huilen om het geluk dat van het gezicht van haar zus afstraalde, terwijl ze had gedacht dat Maura nooit meer ergens plezier in zou kunnen hebben.

‘We komen allemaal op de openingsavond. Probeer ons maar eens weg te houden,’ voegde Katherine eraan toe.

Nadat haar vriendinnen hun spullen bij elkaar hadden gescharreld, keek Alex hen na, terwijl ze de heuvel weer af liepen naar het centrum.

Haar moeder vertrok als laatste. Mary Ella omhelsde haar stevig, hulde haar in de vertrouwde geur van bloemen en wasverzachter. ‘Dit is echt beeldschoon, lieverd. Het is zo fijn je zo gelukkig te zien.’

Ze maakte zich los uit haar moeders omhelzing. ‘Hoe bedoel je? Ik ben altijd gelukkig.’

‘Is dat zo?’

Vandaag was ze niet in de stemming voor haar moeders bezorgdheid. ‘Ja. Ik straal van geluk. Ik geef zowat licht in het donker. Waarom ook niet?’

Irritatie schitterde in Mary Ella’s groene ogen, die ze had doorgegeven aan al haar kinderen. ‘Het restaurant

wordt grandioos. Alleen... hoop ik dat het alles is waar je van droomt.'

'Dat gaat het worden,' zei ze op ferme toon.

'Je weet dat ik me zorgen om je maak.'

'Omdat ik niet gelukkig getrouwd ben, bedoel je, zoals alle anderen, en er aan de lopende band kleinkinderen voor je uitpers.' Ze had een luchtige toon willen aanslaan, maar kreeg de stellige indruk dat ze in plaats daarvan kregelig en verongelijkt klonk.

Mary Ella verstijfde. 'Dat bedoel ik helemaal niet.'

Ze had nu geen zin in zo'n soort gesprek met haar moeder, niet na hun gezellige boekenclubbijeenkomst. Ze hield zielsveel van Mary Ella en bewonderde haar enorm om de manier, waarop ze de brokstukken van haar leven had opgepakt en was doorgedaan zoveel jaar geleden, maar wat sommige onderwerpen betrof, leed haar moeder soms beslist aan tunnelvisie.

'Weet je het zeker? Lila en ik zijn de laatst overgeblevenen, nu Riley en Maura de sprong hebben gewaagd, en Lila zit te ver weg in Californië om je met haar te bemoeien.'

'Ben ik een bemoeial?' vroeg Mary Ella, haar toon mild maar haar ogen fonkelend.

Dat was niet eerlijk tegenover haar moeder, wist ze. 'Nee,' gaf ze toe. 'Maar ik weet dat je graag zou zien dat ik een vaste relatie had, net als de rest.'

‘Alleen als dat is, wat je wilt. Het maakt me niet uit als je nooit trouwt, Alex. Ik ben de afgelopen twintig jaar als single door het leven gegaan en ik ging ervan uit dat ik dat zou blijven. Ik had absoluut niet verwacht dat Harry Lange mijn leven binnen zou komen stormen.’

Ze was blij dat Harry Mary Ella gelukkig maakte, om redenen die ze nog steeds niet goed begreep, maar dat betekende niet dat ze haar moeders liefdesleven wilde bespreken.

‘Je hoeft je om mij geen zorgen te maken, mam. Ik heb bijna alles wat ik wil.’

‘Bijna?’

Ze gebaarde naar de lege, weergalmende ruimte. ‘Ik moet er alleen nog voor zorgen dat Brazen inslaat in het plaatselijke horecawereldje, bij wijze van spreken dan.’

Mary Ella leek niet overtuigd, maar ze zei niets en stak haar armen in de mouwen van het jasje dat ze tijdens de picknick uit had getrokken. ‘Ik vind het gewoon vervelend om te zien dat je zo... rusteloos bent.’

Met die omschrijving sloeg haar moeder de spijker pijnlijk op de kop. Ze kon zich nergens op concentreren, ze was als een dolle nieuwe recepten aan het uitproberen, ze sliep niet goed. Ze hield zichzelf graag voor dat haar zorgen voortkwamen uit de stress voor de restaurantopening, maar ze had een diepgewortelde angst dat er iets anders aan ten grondslag lag.